

Το θέμα Cerro Torre

Το μυθικό Cerro Torre, πέρα από τη θρυλική του υπόσταση και τις απαιτητικές διαδρομές του, έχει προκαλέσει πολλές φορές στο παρελθόν θυελλώδεις συζητήσεις, αντιδράσεις και διαμάχες στο παγκόσμιο ορειβατικό σκηνικό, σχετικά με το πώς επαναλαμβάνονται οι λιγοστές διαδρομές του, αλλά και το πώς επηρεάζονται οι σύγχρονοι ορειβάτες στην ιστορία του. Η πρώτη κιάλας ανάβαση στην πολυπόθητη κορυφή που ισχυρίστηκε ο Cesare Maestri το 1959, είναι μια από τις ανοικτές ακόμα υποθέσεις αμφισβήτησης στην ορειβατική ιστορία, η γνωστότερη ίσως, καθώς η απουσία υλικών που να μαρτυρούν το πέρασμα από μια τέτοια ορθοπλαγιά, οδηγεί σε προφανή συμπεράσματα. Πιθανόν οδηγούμενος από τις αμφιβολίες που βάρυναν το όνομα του, ο Maestri επέστρεψε το 1970, με μια πολύ δυνατή ομάδα (Boysen- Burke- Fonrouge- Haston) και κατάφερε σε μια μεγάλη προσπάθεια να χαράξει το δρόμο στη Νοτιοανατολική κόψη του βουνού, την περιβόητη Compressor Route, αφήνοντας πίσω του όμως μια σκάλα βυσμάτων στο headwall πριν την κορυφή του Cerro Torre. Παρά τα 360 και πλέον βύσματα που ορίζουν τη διαδρομή Maestri, ο ίδιος κάτω ακριβώς από την κορυφή ολοκλήρωσε την προσπάθειά του, χωρίς να επιχειρήσει να σκαρφαλώσει το χαρακτηριστικό παγωμένο μανιτάρι της κορυφής, λέγοντας πως δεν ανήκει στο μόνιμο τμήμα της, δηλώνοντάς το σαν ξένο σώμα...στη δεύτερη όμως ανάβαση της ίδιας διαδρομής το 1978, από τους Αμερικανούς Jim Bridwell και Steve Brewer, διαπιστώθηκε από τους ίδιους ότι ο Maestri δεν είχε καν ολοκληρώσει και τις δυσκολίες του βράχου... από τότε η αναζήτηση μιας ανάβασης με... τίμα μέσα, έγινε ένας από τους μεγαλύτερους στόχους για τους πιο δυνατούς ορειβάτες του κόσμου. Επίσης η διαδρομή Compressor στη Νοτιοανατολική κόψη, έγινε ο πλέον κλασικός δρόμος για την κορυφή του Cerro Torre, αφού τα 360 βύσματα πρόσφεραν μια ανώδυνη σχετικά ανάβαση και μια λιγότερο προβληματική υποχώρηση. Τελικά έπειτα από πολλές προσπάθειες από Ιταλούς και τα τελευταία χρόνια από Αμερικανούς και Καναδούς αναρριχητές, η πρώτη... καθαρή ανάβαση της Νοτιοανατολικής κόψης ήρθε από δύο νεαρούς, τον 21χρονο Αμερικανό Hayden Kennedy και τον 24χρονο Καναδό Jason Kruck, στις 15 Ιανουαρίου. Σε μια προσπάθεια 13 ωρών τα κατάφεραν πολύ καλά και πολύ γρήγορα, αν σκεφτούμε ότι για τόσα χρόνια ήταν ένα πολύ δυνατό project... οι δυσκολίες ήταν υψηλές (5.11, A2). Στην κορυφή, οι δύο ταλαντούχοι νεαροί πήραν μια απόφαση που θα έπεφτε σαν καταπέλτης στα πρόσφατα δεδομένα της ορειβατικής ιστορίας, αφού κατεβαίνοντας αφαίρεσαν τα περισσότερα βύσματα της διαδρομής, επαναφέροντάς την στην αρχική της (σχεδόν) κατάσταση. Ο Jason Kruck αμύνθηκε της ενέρ-

Το Cerro Torre - θέατρο αντιδράσεων (για ακόμη μια φορά) στον ορειβατικό κόσμο.

γείας τους, λέγοντας ότι στη διάρκεια της αναρρίχησης δεν σκέφτηκαν ποτέ να ξηλώσουν τα βύσματα, αλλά μετά αναλογίστηκαν ότι είναι πολύ εύκολο να μιλάμε για το θέμα Cerro Torre και να μην κάνουμε τίποτα, παρά να κάνουμε κάτι όπως αυτό που τελικά κάναμε και να αντιμετωπίσουμε τις συνέπειες. Μεγάλοι ορειβάτες όπως ο Carlos Comesana (πρώτη στη Supercanaleta του Fitz Roy), ο Ermanno Salvaterra και ο πολυς Reinhold Messner υπερασπίστηκαν την ενέργεια των Kruck και Kennedy, αλλά υπήρξε και έντονη αποδοκιμασία, καθώς είχε προηγηθεί και το δημοψήφισμα μεταξύ 40 ορειβατών το 2007 στο Chalten (στη βάση του Cerro Torre) που είχαν αποφασίσει πως επιθυμούν να παραμείνουν τα βύσματα του Maestri, γιατί καλώς ή κακώς αποτελούν μέρος της ιστορίας. Βέβαια οι ίδιοι που

ξηλώσαν τα βύσματα, χρησιμοποίησαν κάποια κατά την ανάβασή τους, λέγοντας πως μια ανάβαση με έντιμα μέσα δεν σημαίνει απαραίτητα χωρίς βύσματα... αλλά με σωστή χρήση τους μόνο εκεί που πραγματικά χρειάζονται. Λίγο μετά (5 μέρες αργότερα) άλλο ένα γεγονός ήρθε να προστεθεί στην αλληλουχία των συμβάντων στο διάσημο βουνό. Οι Αυστριακοί David Lama και Peter Ortner, κατάφεραν να ολοκληρώσουν μια εντελώς ελεύθερη αναρρίχηση στην κορυφή, από μια σπορ διαδρομή που έβγαλε δυσκολίες μέχρι 8a... χρησιμοποιώντας μάλιστα παραλλαγές της Compressor. Σύμφωνα με τον Hayden Kennedy, μια νέα εποχή αρχίζει για το μυθικό Cerro Torre. Ο χρόνος θα δείξει αν τα πράγματα (με τη βοήθεια και κάποιων βυσμάτων) θα πάνε μπροστά.

Cerro Standhart

Στις 3 Δεκεμβρίου, οι Jorge Ackerman και Colin Haley, κατάφεραν να ολοκληρώσουν ένα από τα τελευταία εναπομείναντα project στο συγκρότημα του Cerro Torre, μια αναρρίχηση στην κορυφή του Cerro Standhart, από τη Νότια ορθοπλαγιά του. Η νέα διαδρομή (El Coracol) βγάζει 500 μέτρα με δυσκολίες 5.9, A1+, A1 3, M4, και ολοκληρώθηκε σε 25 ώρες προσπάθειας.

Το Φεβρουάριο του 1977, οι Βρετανοί Brian Hall και John Whittle, είχαν προσπαθήσει να σκαρφαλώσουν μια σεμνέ, λίγο δεξιότερα από τη γραμμή που 11 χρόνια αργότερα, πάνω της χαράχτηκε η Exocet, χωρίς επιτυχία... μετά από μερικές εβδομάδες έστρεψαν την προσοχή τους στη Νότια ορθοπλαγιά, την οποία και σκαρφάλωσαν μέχρι κάτω από το κλασικό παγωμένο μανιτάρι, που

χτίζει το πάνω μέρος των κορυφών στο συγκρότημα του Cerro Torre... εκεί όμως αυτό τους σταμάτησε, όπως και πολλές άλλες δυνατές ομάδες στο μέλλον, μέχρι την τελευταία προσπάθεια των Ackerman- Haley, οι οποίοι βρήκαν το μανιτάρι στις ιδανικές συνθήκες και βρέθηκαν στην κορυφή του Cerro Standhart για πρώτη φορά, ολοκληρώνοντας έτσι ένα project 34 χρόνων.

Castle in the Sky για τον Mc Leod

Σ τις 31 Ιανουαρίου, ο Dave Mc Leod ...παρέδωσε άλλη μια σκληρή χειμερινή γραμμή, στη Δυτική όψη του Druim Shionnach στο Glen Shiel. (Highlands). Η νέα του δημιουργία, ακολουθεί μια εξαιρετικά σκληρή αλληλουχία κινήσεων (figure 4) σε μια λεπτή απελπιστική ρωγμή, που διατρέχει μια δμετρη στέγη... με φτωχή ασφάλιση. Κάποια καρφιά που τοποθετήθηκαν δεν μπορούν πιθανόν να κρατήσουν μια ενδεχόμενη πτώση, με συνέπεια ο Mc Leod να νιώθει ότι αγγίζει το A4...μαζί με τους Andy Turner και Ruth Taylor, ολοκλήρωσαν την πρώτη ανάβαση της διαδρομής, εκτιμώντας τις τεχνικές δυσκολίες στο M10+/11 και τη γενική δυσκολία και σοβαρότητα στο XII, 11. Μάλλον πρόκειται για μια σοβαρότερη κατάσταση από την προηγούμενή του, την Don't die of Ignorance... και αναζητείται επιβεβαίωση. Ο νεαρός ταλαντούχος Greg Boswell, ανέλαβε να καθαρίσει με την τελευταία, καταφέροντας την πρώτη επανάληψή της (η πιο σκληρή σχοινιά στο Ben Nevis). Είναι η δεύτερη από τις διαδρομές Χίου του Mc Leod, που επαναλαμβάνει ο Boswell. Ο ίδιος νιώθει λίγο ταιμπημένες τις βαθμολογίες που έχουν δοθεί...μάλλον από το απελπιστικό run out στο τελείωμα, με πολύ μικρές τοποθετήσεις των πιολέ, 10 μέτρα πάνω από το τελευταίο κομμάτι ασφάλειας...ίσως έχει να κάνει και με την κούραση που ένιωθα... συμπλήρωσε. Είναι καλό να ξέρεις, ότι ακόμη και οι καλύτεροι κουράζονται καμιά φορά.

*Ο Dave Mc Leod στο στοιχείο του.
Εδώ στην Don't die of Ignorance.*

Seven Second Summits

Ο γνωστός Νοτιοτυρολέζος Hans Kammerlander, έγινε ο πρώτος ορειβάτης που κατορθώνει μια σειρά αναβάσεων σε μια νέα λίστα, τη λίστα των δεύτερων ψηλότερων κορυφών σε κάθε ήπειρο. Τις πρώτες μέρες του 2012, κατάφερε την ανάβαση του Mt Tyree στην Ανταρκτική, ενώ το ξεκίνημα είχε γίνει 11 χρόνια πίσω, όταν είχε καταφέρει το K2, με τον αξέ-

χαστο Jean Christophe Lafaille και πολύ πριν συλληφθεί η ιδέα του project... ο Kammerlander έγινε γνωστός από τις καθαρές- αλπικού στυλ αναβάσεις που πραγματοποίησε με το Messner, στις θάρες κορυφές των Ιμαλαΐων στα 80s, εξωθώντας τα ανθρώπινα όρια στην ορειβασία. Επίσης είναι γνωστός, από την κατάβαση του Everest με τα σκι του και για τον καλύτερο

χρόνο ανάβασης και κατάβασης στο Cerro Torre. Παρά τον λίγο απαξιωτικό τίτλο της, η νέα λίστα είναι σαφώς δυσκολότερη από την πρώτη και περιλαμβάνει πιο τεχνικές αναβάσεις και πιο απομονωμένα βουνά. Πρόκειται για το K2, το Mt Kenya και το Mt Logan, κορυφές που ανεβάζουν το γόητρο της προσπάθειας σε αυτό το νέο ...Grand Slam.

Marmolada

Ο Hansjorg Auer και ο αδελφός του Vitus, ελευθέρωσαν μια νέα διαδρομή πάνω στον εκπληκτικό Νότιο τοίχο της περίφημης Marmolada. Η Bruderliebe (το όνομά της) σκαρφαλώθηκε στις 21 Αυγούστου, σε 19 σχοινιές, σε μια συνεχόμενη προσπάθεια από τη βάση της ορθοπλαγιάς. Το... ταξίδι ξεκίνησε στο κατώτερο τμήμα της διάσημης Dorso dell'Elefante, διασχίζει τις διαδρομές Verena Virus και 40 Anni Per Il Falier και συνεχίζει στα δύο όμορφα συμπαγή πιλιέ που ακολουθούν. Οι δυσκολίες κρατήθηκαν σε υψηλά επίπεδα (8b/ 8b+). Ο Auer επίσης κατάφερε και την πρώτη ελεύθερη της Colpo di Coda, που άνοιξαν οι Maurizio Giordanni και Massimo Faletti το 2006. Οι δυσκολίες εκτιμήθηκαν στο 7b.

Η Νότια ορθοπλαγιά της Marmolada με τη διαδρομή Bruderliebe (8b+).

Οι γυναίκες του Great Trango Tower

Μια γυναικεία Ουκρανο-ρωσική ομάδα, που έφτιαξαν η Marina Korotva, η Galina Chibitok και η Anna Yasinskaya, άνοιξαν σε 38 μέρες μια νέα διαδρομή στη Βορειοδυτική ορθοπλαγιά του Great Trango, την Parallel World (VI+, 6b A3). Το γεγονός ότι λίγες ομάδες έχουν πετύχει κάτι παρόμοιο στην τεράστια αυτή ορθοπλαγιά, ήταν αρκετό για να κερδίσουν το Ρωσικό Piolet d'Or, η πρώτη γυναικεία ομάδα που το κατορθώνει. Η Parallel

World χωρίζεται σε τέσσερα μέρη. Το ελεύθερο, το τεχνικό, το εύκολο και το μεικτό. Το πρώτο περιλαμβάνει 18 σχοινιές που έγιναν ελεύθερα μέχρι 6b (Γαλλικό), το τμήμα με τα τεχνητά ήταν αρκετά σκληρό (A2/3) και εκτιμήθηκε από την Korotva ότι μπορεί να σκαρφαλωθεί ελεύθερα με δυσκολίες που θα αγγίζουν το 7b. Στα εύκολα μετά, τα πράγματα ήταν ιδιαίτερα ευχάριστα με ασφαλές και απολαυστικό σκαρφάλωμα μέχρι 5b/c, ως

το τελευταίο τμήμα που έδωσε μεικτή και τεχνητή αναρρίχηση, ως και την κορφή του Great Trango. Μια σημαντική πρώτη ανάβαση για τη γυναικεία και όχι μόνο σκηνή.

To Great Trango Tower.

Ευφορία και θλίψη στις Grandes Jorasses

Άλλη μια εξαιρετική φθινοπωρινή σεζόν για τη βορεινή των Grandes Jorasses. Οι ιδανικές συνθήκες στις μεγάλες μεικτές διαδρομές της ορθοπλαγιάς, έδωσαν την ευκαιρία σε αλπινιστές όπως ο Ιταλός Korra Pesce, να επαναλάβει τρεις διαδρομές στη διάρκεια δυο μηνών, εξαιρετική επίδοση, αν κοιτάξουμε την ποιότητα και τη δυσκολία των διαδρομών που επανέλαβε (No Siesta, Gousseault Route, Monomania) Όπως το 2010, όταν ο Yann Borgnet, σκαρφάλωσε την Polonoise 70, λίγες μέρες πριν κατορθώσει και την Bonatti- Vaucher με τον Christophe Dumarest. Σε κάθε περίπτωση, μια σκληρή γραμμή στις Jorasses είναι μια ιδιαίτερη στιγμή για κάθε αλπινιστή. Στα σημαντικά ήταν το σκαρφάλωμα παραλλαγών στις No Siesta και Gousseault. Στην προσπάθειά τους στην περιβόητη Siesta, οι Korra Pesce και Jeff Mercier, λόγω έλλειψης πάγου, οδηγήθηκαν στα δεξιά του M6, Α0 τμήματος της διαδρομής, βγάζοντας μια σκληρή παραλλαγή που γρήγορα επαναλήφθηκε και από τους Christophe Moulin, Robin Revest και Jeremy Stagnetto, οι οποίοι εκφράστηκαν με τα καλύτερα λόγια για την αξία της. Το ίδιο έγινε και με την Gousseault, με τους Dumarest και Remy Duhoux, να ανοίγουν δυο παραλλαγές στην ίδια γραμμή με δυσκολίες που έπιασαν το M7/ 7+. Στη συνέχεια ο Bruno Sourzac και ο Julien Desecures, ξεκίνησαν να σκαρφάλωνουν την Bonatti- Vaucher και ολοκλήρωσαν στη Siesta, μόλις σε μια μέρα. Αλλά δυστυχώς η τελευταία προσπάθεια της περιόδου συνοδεύτηκε από μια τραγωδία, σε μια από τις λιγότερο δύσκολες διαδρομές της ορθοπλαγιάς (Linceul) αποδεικνύοντας πως ακόμη και στις πλέον κλασικές γραμμές, η ορθοπλαγιά απαιτεί μια τεράστια προσπάθεια. Ο αδελφός του Bruno Sourzac, Olivier και μια πελάτισσά του η Charlotte, μετά από μια επανάληψη της Linceul, εγκλωβίστηκαν από το ξέσπασμα της κακοκαιρίας στην κατάβαση και πέθαναν από την κακουχία και το κρύο... το ελικόπτερο της διάσωσης, το μόνο που κατάφερε ήταν να εντοπίσει τα παγωμένα πτώματά τους, αφήνοντας ένα σάβανο θλίψης πάνω από το βουνό και ένα ερώτημα για την αδυναμία μας, όταν μια μεγάλη ορθοπλαγιά αποφασίζει να δείξει το άγριο πρόσωπό της.

*Δεξιά. Ο Yann Borgnet
στη διαδρομή Polonoise 70.*

*Κάτω. Ο Robin Revest στη No Siesta
(παραλλαγή Mercier-Pesce).*

